

Megmondtam Máriának, hogy nem bírom tovább, vagy befogja az anyja száját, vagy szedem a sátorfámat... A szemembe nevetett. Azt mondta, megátkozta azt a napot, amikor a feleségem lett, de az(t), amikor elmegyek, meg fogja áldani...

Nem mentem el, de a versírásba menekültem. Úgy kapaszkodtam bele, mint a fuldokló a szalmaszálba. Írtam. Soronként raktam magam köré azt a bástyát, ami megvéd a rúgásoktól; naponta épült az a világ, ami csak az enyém volt, ahol megtaláltam magamat, amely engem is emberi rangra emelt.

Bódító megsejtéseket éreztem a lelkemben és erőt. Talaj volt a lábam alatt, előttem út. Írtam! De micsoda körülmények között. Anyósom éjjel elfújta az orrom előtt a lámpát, mivelhogy a petró az övé volt, Mária firkálgatásnak tartotta az egész dolgot. De én azért csak írtam... Többé már nem kerestem magam a feleségem lelkében(...)

*

KOVÁCS VILMOS

AZ ÉN HAZÁM

*[Az én] hazám az a sáros kis falu,
[bol] – ha van eső – már bőven van kenyér,
[bol] rövidebb lett a Miatyánk, hosszabb a nóta,
[és] kézfogáskor pubább a tenyér.*

*Az én hazám az a lázas nagy város,
bol a cárok gőgös napja lebukott véresen,
s először harsant világgá a törvény:
annak van több joga, aki ébesebb.*

*Az én hazám az a tenyérnyi kis ország,
bol legolcsóbb volt mindig a vér,
mely a legtöbb vámot fizette mindig,
ha új utakra tért.*

*Az én hazám a szent örök város is,
bol romjaival hivalkodik a múlt,
abol születnek még újbitű Nérók
és Szeneka feje a porba hull.*

*Az én hazám az az új világ is,
ahol feltalálták a villamosszékot,
és a bankok homlokán úgy ég a reklám,
mint véraláfutás, ha arcul üt a szégyen.*

*Az én hazám az a sárga föld is,
hol vonaglik már a ferdeszemű bálvány,
és új kobók öltöztetik vasba
mezítelen népek világmentő álmát.*

*Az én hazám a dzsungelék bona is,
hol az éjszakába riadót ver a dob,
s amelynek sorsáért – hogyba törvényt ülök –
a vétkeseknek kegyelmet nem adok.*

*És hazám nekem az egész földgolyó,
hol ember született millió éve,
és küzdött és pusztult, hogy legyen egy álma,
mely piros mosolyát lobbantja az égre.*

*Ez az én hazám, e parányi csillag,
e tüzes kis szív a hideg űr mellében,
hol ember álmodik millió év óta,
s hogy miről álmodik, néha már megértem.*

Fr is karáru

Fr is karáru az a társas kis falu,
 la van csö - más bőven van kenyér,
 iridelték a szidtyánc, korszak a nőta,
 szafogásnak fu kábit a kenyér.

Fr is karáru az a lázas nagy város,
 hol a város gögös uapja tebe egy város,
 s először karsant világgá a törvény;
 hogy a nagy van több joga, az éhesebb.

Fr is karáru az a kenyérnyi kis ország,
 hol legrosszabb volt mindig a víz,
 mely a legfőbb várost fr isse mindig,
 ha új utakra tett.

Fr is karáru a szent örök város is,
 hol romjaival ki volt kordok a mult,
 ahol szelto tucet usig új hitű Nőrök
 is trauka feje a portá hull.

Fr is karáru az az új világ is,
 ahol fel találták a világhíresséket
 is a bannok konytokán új ig a reklám,
 mint vérszékelyek, ha arcolt a szíjén.

Fr is karáru az a tárgya föld is,
 ahol ~~ott~~ országok már a földönművelvény,
 is új kőkötő öltözöttik vaska
 meztelen uapok világméretű álmát.

Fr is karáru a drungolek kora is,
 hol az újradelta kiadók ver a dob,
 s a uapok nek sorolok - hogyha törvényt ütök -
 a vértessék nek kegyelnek nek uapok.

Fr is karáru nekem az égő földgöggő,
 hol minden születek új csö' öve,
 is körölkötő is jósult, hogy nagy is nagy álmam,
 mely jiros uapokat lobbantja az ég.

És az is karáru, a parányi világ,
 a tőrök kis ször a ki dög új uapok,
 hol minden álmom új csö' öve öta,
 s hogy uapok álmom, usha uap megéstem.